

Küfür Şiir Ve İşçi Sınıfı

– EnginSerkan · 18 Ağustos 2012

Küfür, Şiir ve İşçi Sınıfı

"İnsani olan hiçbir şey bana yabancı değildir" diyen Kartacalı Terentius'u şiar edinen Marksizmin izinden gidenlerin, sahtekar aristokrat tavrıyla, küfrü ve küfürlü şiirleri küçümsemesi, Marksizmin insana dair tüm durumları algılayıp çözümlene paradigmasına aykırıdır, çünkü "ruhun yellenmesi" olan küfür, insani bir "hâl" in dışavurumudur. Ereğine ulaşamayan yaşam pratiğinin sözlü isyanıdır küfür. Evet, ne yazık ki küfürlerin çoğu, sözel eril şiddet içermektedir. Ne var ki henüz, bunların yerine ikame edebileceğimiz, aynı dozda "ruh yellenmesi" etkisi veren sözcükler bulamadık.

Bu coğrafyada entelijansiya dahil (hatta kişisel gözlemlerime göre diğer toplumsal kesimlerine göre en çok) 7'den 70'e hemen herkes küfreder. Freudyen bir bakış açısıyla küfür, yeterince tatmin edilememiş cinsel dürtünün bir süblimleştirme yöntemidir. Bekâret kavramının hâlihazırda etkisini yitirmediği, dolayısıyla insanların genç yaşlardan itibaren sağlıklı bir cinsel hayat süremediği, bir o kadar da tabular nedeniyle cinsel sorunlar için yetişkinlerin ürolog ve psikiyatristlere gitmekten kaçındığı ülkemizde, çokça küfür edilmesi anlaşılabilir bir durumdur.

Küfürlerin içeriği eril seksüel şiddet düzleminde olsa da kadınların dahi aynı küfürleri kullanıyor olması, "ruh yellenmesi" talebinin kadın-erkek ayrımı yapmadığını, kadınların seksüel şiddet içeren küfürleri görece erkeklere göre daha az ediyor olmalarının ise sadece yerleşik toplumsal algıda bu durumun, kendileri için "kınanma" unsuru olmasından kaynaklanmaktadır.

Türkçe Şiir'de küfrü izlek olarak yoğun biçimde kullananların başında şüphesiz Can Yücel ve Neyzen Tevfik gelmektedir. Can Yücel'in birkaç şiiri dışında kalanlar vasat olmasına rağmen, kendisine okurların gösterdiği bunca yoğun ilgi, okur öznenin düşünsel ve duyusal algısı ile şair öznenin düşünsel ve duyusal algısının çakışmasına bağlıdır. Bu da halkın, küfrü "ruh yellenmesi" aracı olarak, ereğine ulaşmamış yaşam pratiğine karşı isyan ve bu eksikliğin dışavurumu amacıyla kullanmakta olduğunun ispatı olsa gerek. Nitelik açısından bence Can Yücel'in en iyi şiiri olan "Danton'un Çaydanlığı" şiiri -içinde küfür geçmediği için- ortalama okurlar tarafından pek bilinmezken, "Seke Seke" şiirini hemen hemen tüm şiir okurları bilir. Keza Neyzen Tevfik de ortalamanın pek üstünde bir şair olmamasına karşın, aynı gerekçelerle okur tarafından özel bir yerde tutulan ve hâlâ küfürlü şiirleri iştahla okunan bir şairdir.

Zaten sistem tarafından dört bir koldan kuşatma altına alınan işçi sınıfının ve tüm emekçilerin günlük konuşma pratiklerine kuşatılan küfürlü şiirlerin, sol entelijansiya arasında yadsınması ise dünden bugüne sol entelijansiya erkinin sınıfa ait değil küçük burjuva ve aristokrat kökenli devrimcilerin elinde olmasından kaynaklanmaktadır. Hiç şüphesiz sınıfa bilinç kazandırma yöntemi olmayan, ama sözel

deşarj yoluyla yaşam pratiğinde burjuvazi ve faşizan uygulamalı burjuva devlet tarafından ezilen, sömürülen işçi ve emekçi sınıfların "ruh yellenmesi" olan küfürlü şiir, insana daıdır, bu coğrafyanın realitesidir. Can Yücel'in dediğı gibi: "Bunca orospu çocuğunu nasıl anlatayım küfürsüz".

Serkan Engin

İnsancıl Dergisi Sayı 265/ 2012